



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové v právní věci žalobce **Ing. J.K.**, bytem ■■■, t. času ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici ■■■, zastoupeného advokátem JUDr. Jaroslavem Beldou z Advokátní kanceláře, se sídlem Lipová č. 7, Jablonec n/N, proti žalovanému **Krajskému ředitelství policie Libereckého kraje**, se sídlem nám. Dr. E. Beneše č. 24, Liberec, zastoupeného Mgr. Luděkem Lumnitzerem, se sídlem nám. Dr. E. Beneše č. 24, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného čj. **KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK** ze dne 14. října 2011,

t a k t o :

**I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje čj. KRPL-39253/ČJ-2011-1800-KR-PK ze dne 14. října 2011 s e z a m í t á .**

**II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

### O d ů v o d n ě n í :

Ředitel Krajského ředitelství policie Libereckého kraje svým shora označeným rozhodnutím ze dne 14.10.2011 potvrdil k odvolání Ing. J.K. rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování č. 1421/2010 ze dne 21.1.2010. Tímto rozhodnutím byl tehdy příslušník Policie České republiky por. Ing. J.K. propuštěn ze služebního poměru podle § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů. Porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním, které vykazuje znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, spatřuje náměstek ředitele ve svém naposled zmíněném rozhodnutí (z 21.1.2010) v tom, že Ing. K. jako příslušník Policie České republiky jednak ve čtyřech případech, a to ve dnech 2.3.2008, 26.3.2008, 2.9.2008 a 4.12.2008, provedl lustraci na J.J., na M.T., na M.V. a na J.P. za okolností a způsobem, uvedeným ve výroku rozhodnutí z 21.1.2010, ačkoli k takovému postupu neměl žádný zákonný důvod a jednak dne 28.2.2009 způsobem a za okolností, uvedených také ve výroku rozhodnutí, předal informaci v nočním klubu „S.“ prostřednictvím P.H. majitelce

podniku pí. O. o chystané policejní akci proti dealerům drog. V odůvodnění svého rozhodnutí z 14.10.2011 se krajský ředitel zabývá odvolacími důvody, uplatněnými Ing. K. a reaguje na ně tak, jak je rozvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.

Žalobce Ing. J.K. ve své včas podané žalobě navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 14.10.2011 zrušeno pro nezákonnost a pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému s tím, že žalovaný bude zavázán právním názorem soudu o povinnosti zrušit rozhodnutí z 21.1.2010 a o následném zastavení řízení. Tento svůj právní názor opírá o následující žalobní body. Žalovaný je povinen rozhodnout o odvolání do 90-ti dnů ode dne podání odvolání podle § 190 odst. 8) z.č. 361/2003 Sb., tj. ode dne 4.2.2010. Tuto lhůtu ale žalovaný nerespektoval, prodloužil ji 7x a své rozhodnutí vydal až dne 14.10.2011. Vzpomínaná lhůta by nebyla dodržena, ani kdyby počala běžet od právní moci předchozího rozhodnutí soudu v této právní věci. Pokud se nejedná o prekluzi, tj. o nezákonnost, pak žalobce namítá promlčení podle § 206 odst. 1) z.č. 361/2003 Sb. Žalovaný nerespektoval právní názor krajského soudu, vyslovený ve zrušujícím rozsudku, neboť neprovedl důkaz svědeckou výpovědí P.H., ač tak byl povinen. To se sice pokusil napravit formou protokolu o hlavním líčení ze dne 9.11.2010 a 22.12.2009. U hlavního líčení byla sice P. H. vyslýchána jako svědek, ale v jeho nepřítomnosti podle § 209 t.ř. a tím byl žalobce zkrácen na svých obhajovacích právech. Tím ale došlo i k tomu, že nelze použít další důkazy, které s její výpovědí souvisí. Proto na daného stavu zůstaly jen ničím nepodložené domněnky žalovaného. Žalovaný se také řádně a objektivně nevypořádal se svědeckými výpověďmi P. a O., a ačkoli tito potvrdili jeho obhajobu, žalovaný ale obsah výpovědí nevzal v úvahu jen s pouhým odkazem, že jsou nevěrohodní jako jeho kamarádi. V jeho prospěch vypovídala navíc i svědkyně Popovych. Navrhuje dále, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

Následně své žalobní námitky uvádí i v podání z 5.11.2013, jak o něm bude dále zmínka.

V průběhu jednání před zdejším soudem žalobce prostřednictvím svého zástupce a také osobně setrval na důvodech podané žaloby. Dále uvedl následující úvahy, znějící ve prospěch podané žaloby. Oni okresní soud své závěry v trestním řízení vedeném proti žalobci neopíral o obsahy telefonických odposlechů, ty jsou zjevně dosti nekonkrétní, plně rozporů a nelze na nich bez pochybností skutková zjištění spolehlivě stavět. Poukázal i na to, že domovní prohlídka u K. byla provedena až dne 12.3., žalobce jej měl varovat prostřednictvím jiné osoby již 28.2., tudíž za situace, kdy o domovní prohlídce ještě nebylo ani rozhodnuto. Devadesátidenní lhůta je lhůtou zákonnou, která musí být respektována v zájmu právní jistoty občana. Byla přitom mnohokrát překročena. K propuštění ze služebního poměru lze proto přistoupit až za situace, kdy je k dispozici dostatek věrohodných důkazů.

Je vždy nutné důkazy měřit k situaci, kdy je vydáno rozhodnutí. V podrobnostech se i odvolal na znění podané žaloby. Poukázal dále na to, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo dne 21.1.2010 vydáno předčasně. Žalobce měl být postaven mimo službu a teprve poté, co budou obstarány věrohodné důkazy, mělo být zkoumáno, zda jsou dány zákonné důvody pro propuštění ze služebního poměru. Dále navrhl, aby soud rozhodl o povinnosti žalovaného nahradit žalobci náklady řízení, které ve výši 12.091,-Kč vyčíslil a dokladoval. Obdobně porušení zákona rozepisuje žalobce ve svém obsáhlém podání

doručeném soudu dne 6.11.2013. V části tohoto podání rozvádí své argumenty, které se týkají svého trestního stíhání, a ve kterém poukazuje např. na rozpory ve výpovědích svědkyně H.é, na nezákonnou manipulaci s důkazy a na to, že se byl stíhán i pro jednání, ve kterém soud nespatořoval trestný čin. Namítá i přístup k trestnímu spisu osobami nepovolanými. Dále namítá následující. Záznamy o odposleších, vyhodnocení a o lokalizaci telefonu nelze užít jako důkaz a nikdy je neměl mít služební funkcionář k dispozici. V předmětné právní věci přijal soud nekriticky vyjádření, že svědkyně H. není k dispozici, což nebylo prokázáno. Nebyla proto vyslechnuta, ačkoli k dispozici byla již v lednu 2011. Žalobce byl propuštěn za služebního poměru i za skutek, pro který byl trestním soudem obžaloby zproštěn. Dále upozorňuje na rozpory ohledně časových údajů události z 28.2.2009. Není doložena ani tzv. bezplatná konzumace alkoholu a také to, že by sexuální styk s Havlíkovou byl formou úplatku. Úkony trestního stíhání, zde konkrétně svědecké výpovědi, protokol o domovní prohlídce či záznamy o telekomunikačním provozu nelze užít jako důkaz v předmětném řízení podle § č.361/2003 Sb., když ještě dne 21.1.2010 probíhalo vyšetřování. Žalovaný měl vyčkat až pravomocného rozhodnutí soudu v jeho trestní věci, což neučinil.

V další části svého podání (z 6.11.2013) namítl žalobce podjatost soudců Mgr. Kosteckého a Mgr. Tylové. Svou podjatost projevili oba, již ve věci zde vedené pod sp.zn: 59 A 49/2011 tím, že zvýhodnili žalovaného při zpětvzetí žaloby tak, že zastavili řízení o žalobě podle § 47, písm. a) z.č. 150/2002 Sb., ačkoli mělo být zastaveno z důvodu § 47, písm. b) téhož zákona pro uspokojení žalobce po podání žaloby. Tím došlo k tomu, že žalovaný nemusel žalobci zaplatit náklady řízení - soudní poplatek 1.000,-Kč. Jedná se o zvýhodnění žalované strany a žalobce se právem domnívá, že k takovému zvýhodnění může dojít opětovně.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl žalobu zamítnout a to z následujících důvodů. V daném řízení nebyla překročena prekluzivní lhůta podle § 42 odst. 4) z.č. 361/2003 Sb., žalobcem vzpomínaná lhůta podle § 190 tohoto zákona je jen lhůtou pořádkovou a nelze proto použít ani ustanovení o promlčení nároku podle § 206 cit. zákona. V intencích rozsudku ze dne 16.11.2010 čj. 59 A 34/2010-51 bylo dokazování doplněno o výsledky řady osob s jedinou výjimkou, a tou je svědecká výpověď P. H.. Ta nemohla být žalovaným vyslechnuta z důvodů objektivních, neboť v době rozhodování se nacházela v režimu „krátkodobé ochrany osoby“ podle § 50 z.č. 273/2008 Sb., a jak vyplynulo ze sdělení čj. UOOZ-165-1/ČJ-2011-34 ze dne 7.1.2011, nebyl její výsledek umožněn. Proto žalovaný jako důkaz založil do správního spisu příslušný protokol o hlavním líčení v žalobcově trestní věci ze dne 9.11.2010, vedené před Okresním soudem v Liberci. Při tomto hlavním líčení uplatňoval žalobce své práva prostřednictvím svého obhájce. Tento postup je v souladu s ust. § 180 odst. 2) z.č. 361/2003 Sb. Právní názor, vyslovený soudem ve zrušujícím rozsudku, byl tudíž respektován. Žalovaný poukazuje i na rozsudek Okresního soudu v Liberci čj. 6T 198/2010-860 ze dne 29.4.2011 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ústí n/L, pobočka Liberec čj. 31 To 540/2011-911 ze dne 7.12.2011 a navrhuje, aby jím soud provedl důkaz při jednání.

V průběhu jednání dne 6.11.2013 setrval zástupce žalovaného na správnosti napadeného rozhodnutí s tím, že v podrobnostech i odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Zdůraznil, že lhůta 90-ti dnů je lhůtou pořádkovou a doba trvání odvolacího řízení byla

zapříčiněna tím, že bylo nutno vyhovět návrhům žalobce na doplnění dokazování. Vady, které žalovanému vytkl soud ve zrušujícím rozsudku, žalovaný odstranil, pokud to bylo možné. Navrhuje proto žalobu zamítnout. Náklady řízení nepožadoval.

Soud k námitce podjatosti nepřihlédl ve smyslu § 8 odst. 5) z.č. 150/2002 Sb. Zástupce žalobce již od 20.1.2012 věděl, kteří soudci mohou ve věci rozhodovat, složení senátu bylo zřejmé i z rozsudku z 28.11.2012. Námitku související s věcí sp.zn: 59 A 49/2010 marně uplatnil žalobce již v kasační stížnosti. Protože vyrozumění o konání jednání dne 6.11.2013 obdržel zástupce žalobce dne 7.10.2013 a sám žalobce dne 18.10.2013, námitka uplatněná u soudu dne 6.11.2013 je opožděná. Navíc se zjevně jedná o námitky, směřující proti rozhodování soudu a nikoli k důvodům, uvedeným v ust. § 8 odst. 1) s.ř.s.

Soud podle § 75 s.ř.s. přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a poté, co dokazování doplnil při jednání dne 6.11.2013, dospěl k následujícímu závěru s tím, že byl i vázán právním názorem, vysloveným rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp.zn: 3 Ads 1/2013 ze dne 29.5.2013. Ten vytkl zdejšímu soudu jen pochybení procesní, spočívající v tom, že neobstaral eskortování žalobce z věznice k jednání dne 28.11.2012.

V zájmu přehlednosti soud jen krátce zrekapituluje průběh správního řízení s tím, že výslovně zmíní pro posouzení věci stěžejní úkony tohoto řízení.

Policejní prezidium České republiky sděluje pod čj. PPR-25279-2/ČJ-2009-99VK ze dne 1.12.2009, že Inspekce Policie ČR šetří por. Ing. Jiřího Kurela pro podezření ze spáchání trestných činů zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, odst. 2, písm. a, c) tr. zákona a přijímání úplatku podle § 160 odst. 1, odst. 3, písm. b) tr. zákona, účinného před účinností z.č. 40/2009 Sb. Toto sdělení je zcela obecné bez uvedení skutkových konkrét.

Až dne 2.12.2009 byli příslušní služební funkcionáři seznámeni se skutky, pro které je vedeno trestní stíhání por. Ing. K. a s jejich právním posouzením, a to prostřednictvím usnesení Okresního státního zástupce v Liberci čj. SV 9/2009-1 ze dne 30.11.2009.

Rozhodnutím náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Libereckého kraje č. 1421/2010 ze dne 21.1.2010 (které nebylo nikdy zrušeno) byl por. Ing. K. propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR podle § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb., a to pro skutky, též uvedené ve zmíněném usnesení okresního státního zástupce i v napadeném rozhodnutí žalovaného. Ing. K. bylo rozhodnutí doručeno dne 28.1.2010, tzn., že prekluzivní lhůta uvedená v ust. § 42 odst. 4) z.č. 361/2003 Sb., která počala běžet dne 2.12.2009, byla respektována. Žalobce sice překročení této lhůty zásadně nenamítá, soud je ale povinen se otázkou prekluze zabývat z moci úřední.

Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství Libereckého kraje o odvolání Ing. K. č.1/2010 ze dne 21.4.2010 bylo zrušeno pro vady řízení rozsudkem zdejšího soudu čj. 59 A 34/2010-51 ze dne 16.11.2010. Zmíněný rozsudek přisvědčil podané žalobě jen zčásti. Podklady pro rozhodnutí (z 21.1.2010) ve formě záznamů a vyhodnocení,

kteřé se týkaly nezákonné lustrace osob a popř. vyhodnocení telefonických odposlechů a úkonů s nimi souvisejících, byly soudem shledány relevantními z důvodů, rozvedených v citovaném rozsudku. Tuto vadu ale již žalobce nevytýká v nynější žalobě ze dne 5.12.2011 (byť se k ní, avšak až po uplynutí lhůty podle § 72 odst. 1 s.ř.s. vrací v podání z 5.11.2012), a proto lze na řešení této otázky jen takto ve stručnosti okázat. Zdejší soud se ale ztotožnil s názorem žalobce, že závěry o porušení služebního slibu zavrženíhodným jednáním ohledně skutku ze dne 28.2. nelze stavět na pouhých služebních záznamech či zápisech o podání vysvětlení. Jak tehdy zdejší soud zdůraznil, mělo se zde jednat o tvrzení osob, majících konkrétní vědomost o událostech, majících vliv na posouzení věci, a proto bylo vadou řízení, pokud takové osoby nebyly vyslechnuty jako svědci v řízení podle z.č. 361/2003 Sb.

Poté, co bylo rozhodnutí z 21.4.2010 bylo zdejším soudem zrušeno, byli jako svědci vyslechnuti pplk. R. i Inspekce policie ČR, N. P. (styky s ní nejsou žalobci vytýkány rozhodnutím z 21.1.2010), V. S., S. O. aj. P.. Po doplnění dokazování a s přihlédnutím k žalobním námitkám, přijal zdejší soud následující závěry.

Obecně lze jistě přisvědčit žalobcově námitce o povinnosti služebního funkcionáře shromáždit úplné podklady pro rozhodování o služebním poměru podle § č. 361/2003 Sb. (§ 180). Je skutečností, že např. P. H., stěžejní svědek ohledně skutku z 28.2.2009, podávala ještě před zahájením trestního stíhání dne 10.11.2009 vysvětlení podle § 158 tr. řádu, avšak nikoli před služebním funkcionářem věcně a místně příslušným k řízení podle § 42 z.č. 361/2003 Sb. s přihlédnutím k § 2 téhož zákona, ale před pracovníkem „Inspekce“, přičemž se jednalo o úkony trestního řízení a nikoli o úkony podle z.č. 361/2003 Sb. Je současně i pravdou, že obsahy svědeckých výpovědí J. P. a S. O. skutku z 28.2.2009, vyslechnutých v řízení podle § 361/2003 Sb., nepodávají zcela ucelené podklady pro závěr, že se žalobce skutku, jak je formulován v rozhodnutí ze dne 21.1.2010, dopustil. Přitom ani v odvolacím řízení nemohla být z objektivních příčin vyslechnuta jako svědek P. H., jak tehdy požadoval zdejší soud. Ve správním spise je založeno sdělení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (čj. UOOZ-165-1/ČJ-2011-34 ze dne 17.1.2011 a čj. KRPL-39253-8/ČJ-2010-1800KR-PK ze dne 7.1.2011), ve kterých je odkaz na režim ochrany této svědkyně podle § 50 z.č. 273/2008 Sb. a nelze tudíž aktuálně očekávat umožnění jejího výslechu, neboť přednost zde má potřeba řízení trestního. Zdejší soud akceptoval tento stav trvající minimálně do pravomocného ukončení trestního řízení vedeného proti Ing. K.. Jak bylo ověřeno dokazováním v průběhu jednání zdejšího soudu, zdejší soud rozhodl o odvolání obžalovaného Ing. K. usnesením až ze dne 7.12.2012. Jako z podkladu pro svá rozhodnutí vycházely správní orgány obou stupňů zejména z vyhodnocení obsahu telefonických rozhovorů, řádně opatřených a proto použitelných i v tomto nikoli jen a pouze v trestním řízení a z protokolu o hlavním líčení v trestní věci obž. Ing. K.. Vyhodnocením těchto odposlechů bylo zjištěno, a i pomocí technických prostředků ověřování místa jejich uskutečnění, že S. Orlova telefonovala dne 28.2. K. i „o vynesení všeho z domu“ a tatáž žena dne 11.3. potvrzovala osobní intervenci „přítele“, který jak z hovoru vyplývá zástupcem náčelníka kriminálního oddělení. Tatáž žena i dále potvrzuje (13.3.), že ten „kriminalista“ konzumuje u ní v baru alkohol zdarma. Informace, získané z odposlechů, jsou výraznými indiciemi hovořícími v neprospěch žalobce ke skutku z 28.2. Nejedná se ale o důkazy takové vypovídací hodnoty, aby z nich bylo možno spolehlivě vyvodit, že to byl žalobce, který osobně uvedeného dne varoval prostřednictvím P. H. před chystanou domovní prohlídkou týkající se drog

a jeho spolupráce byla honorována alkoholem a sexem zdarma. Užití protokolu o hlavním líčení v trestní věci obž. Ing. K. nemohl soud akceptovat jako důkaz v této právní věci. Byl opatřen v jiném řízení za jiných procesních podmínek. Soud ale mohl své závěry o zákonnosti rozhodnutí o ukončení služebního poměru vyvodit z následujícího důkazu, provedeného v průběhu jednání soudu i dne 6.11.2013.

Podle § 77 odst. 2) s.ř.s. "*V rámci dokazování může soud zopakovat **nebo doplnit** důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného*". Ze smyslu citovaného zákonného ustanovení zákonného ustanovení

a s přihlédnutím k již výše zmíněnému ust. § 75 s.ř.s. může soud vyvodit následující zásady.

I soud je v řízení o žalobě oprávněn dokazování doplňovat, a doplnění dokazování v průběhu jednání soudu se musí vztahovat na skutkový a právní stav, který tu je v době rozhodování správního orgánu. Jinými slovy to znamená, že později (soudem) provedený důkaz je relevantní, je-li jím (popř. spolu s důkazy již provedenými ve správním řízení) potvrzen či vyvrácen skutkový stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 52 odst. 2, věty první) s.ř.s. "*Soud **je vázán** rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím soudu o osobním stavu*".

Soud při jednání dne 6.11.2013 provedl důkaz rozsudkem Okresního soudu v Liberci čj. 6T 189/2010-860 ze dne 29.4.2011. Tímto rozsudkem zjistil, že tehdy obžalovaný Ing. Kurel byl uznán vinným skutky, ve výroku popsány a kvalifikovány jako dva trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1, písm. a) tr. zákona (ohledně skutků pod body 1a-f, 2 výroku), jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele a trestný čin přijímání úplatků podle § 158 odst. 1, písm. a) a 160 odst. 1, odst. 3, písm. lb) tr. zákona (ohledně skutku pod bodem 3a-b výroku) a trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158/ odst. 1, písm. a) tr. zákona (ohledně skutku uvedeného pod bodem 4 výroku). Za tyto trestné činy mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří roků, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti na dobu 5-ti roků. Z výroku citovaného rozsudku soud zjistil, že dílčí skutky, uvedené pod body 1, a-b, e-f) a pod bodem 3) výroku rozsudku jsou totožné se skutky, které byly rozhodnutím ze dne 21.1.2010 posouzeny jako zavrženíhodné jednání, mající znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru ve smyslu §42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb. Skutečnost, že se jedná o zavrženíhodné jednání podle názoru správního orgánu soud plně potvrzuje. Je zcela zjevné, že se jedná nejenom o výjimečný a ze zvláštních okolností vyplývající exes, ale o jednání racionální takové závažnosti, která by bylo plně sto navodit u veřejnosti dojem o zkorumpovanosti a svévolných postupech příslušníků policie, což je v zásadním rozporu s jejich zákonnou povinností respektovat zákon zcela nestranně. Podle názoru soudu se nemůže proto jednat o pouhé důvody propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. a/, b/, c/ výše citovaného zákona. Soud provedl při jednání důkaz i usnesením Krajského soudu v Ústí n/L-pobočka v Liberci čj. 31 To 540/2011-911 ze dne 7.12.2011, kterým soud rozhodl tak, že se odvolání tehdy obžalovaného Ing. Jiřího Kurela zamítá (jako nedůvodné) podle § 265 tr. řádu.

Zmiňuje-li žalobce svědkyni H., pak zdejší soud připomíná, že v průběhu hlavního líčení byla jako svědkyně vyslechnuta, její výpověď byla hodnocena v trestním řízení jako jeden z důkazů, a jak soud již výše zdůraznil, soud rozhodující v přezkumném řízení správním je rozhodnutím v trestním řízení vázán. Jinými slovy řečeno, řízení podle z.č. 150/2002 Sb. není nástrojem revize výsledků řízení trestního. Z uvedeného proto mohl zdejší soud vyvodit následující.

Rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1, písm. d) z.č. 361/2003 Sb. **není podmíněno** existencí pravomocného odsuzujícího rozsudku v řízení trestním (ohledně téhož skutku), nýbrž jen existencí důkazně podloženého závěru o tom, že skutek vykazuje **formální znaky** některého trestného činu. Zmíněná podmínka byla splněna, pokud služební funkcionář čerpal své závěry i z obsahu výše zmíněného usnesení okresního státního zástupce z 30.11.2009 a z listin-výsledků proverek služební odůvodněnosti lustrací a vyhodnocení telefonických hovorů. Výtku, že nikoli všechny dílčí skutky, uvedené v usnesení státního zástupce, byly obsahem odsuzující části výroku rozsudku čj. 6 T 189/2010-860, není relevantní. Výroková část rozhodnutí ze dne 21.1.2010 obsahovala, jak již soud uvedl, jen ty skutky, pro které byl uznán vinným v řízení trestním. Skutečnost, že služební funkcionář čerpal při zahájení řízení i z usnesení státního zástupce, není vadou, neboť se jednalo o jeden z podnětů pro zahájení řízení podle § 42 z.č.361/2003 Sb.

K namítané otázce nečinnosti správního orgánu může soud jen sdělit, že v dané věci neměla vliv a nečinnost může být postižena toliko kázeňsky. Lze jen dodat, že v řízení nebyla překročena prekluzivní lhůta podle § 42 odst. 4) z.č. 361/52003 Sb.

Pokud lze opomenout, že žalobní námitka týkající se nahlížení do trestního spisu (a opatrování kopií dokladů z něho) policistou Veselým, uplatněná až v podání z 5.11.2013 je zjevně opožděně uplatněná (§ 72 odst. 1 s.r.s.), pak z podání ani nelze zjistit, jak měl být žalobce tímto postupem zkrácen na svých veřejných subjektivních právech.

Výše citovanými rozhodnutími v trestním řízení o tom, že skutky, vytýkané žalobci rozhodnutími ze dne 21.1.2010 a ze dne 14.10.2011, jsou současně úmyslnými trestnými činy, je zdejší soud vázán, trestní rozhodnutí se vztahují ke skutkovému a právnímu stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí a odůvodněnost tohoto rozhodnutí potvrzují, a proto soudu nezbylo, než i tento žalobní bod pokládat za nedůvodný.

Namítá-li žalobce, že nebylo použito institutu „zproštění výkonu služby“ (zřejmě to má na mysli, namítá-li v průběhu jednání „postavení mimo službu“), pak soud musí upozornit na to, že tento institut byl upraven z.č. 186/1992 Sb. V době předmětného správního řízení je ale účinný z.č. 361/2003 Sb., který v ust. § 40 odst. 1, odst. 4) nařizuje v případě popsaném v ust. 42 odst. 1, písm. d) zproštění výkonu služby, a o důvodu zproštění se příslušný služební funkcionář dozvěděl právě dne 2.12.2009. Řízení bylo zahájeno v souladu s ust. 184 cit. zákona a s ohledem na běh prekluzivní lhůty (§ 42 odst. 4) nebyl důvod s rozhodnutím otálet. Tudíž ani v tomto postupu nebylo shledáno vad řízení či nezákonností, mající vliv na správnost rozhodnutí o meritu věci. Jak již vyplynulo z předchozího rozsudku zdejšího soudu čj. 59 A 92/2011-59, soud shledal napadené

rozhodnutí žalovaného přezkoumatelným a jeho nepřezkoumatelnost nevytkl ani Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku.

Ust. § 209 z.č. 361/2003 Sb. je taxativně stanoveno, ve kterých případech právo zaniká (prekluze), přičemž řízení podle § 42 zná jen lhůtu prekluzivní. Ust. § 190 odst. 8) není do tohoto ustanovení zahrnuto.

Žalobcem vzpomínané ust. § 206 cit. zákona (o promlčení) nelze aplikovat na řízení o propuštění ze služebního poměru z následujících důvodů. Předně pokud by zákonodárce připustil institut promlčení uplynutím 90-ti denní lhůty podle § 190 odst. 8), pak by to výslovně uvedl do tohoto ustanovení, či do ust. § 206 zákona, popř. přímo do ust. § 42 odst. 4) zákona. Postrádalo by totiž logiku, pokud by řízení o jednom a téže institutu bylo korigováno dvěma druhy lhůt, aniž by to bylo výslovně zákonem upraveno. Dále je nutno obecně poukázat i na ust. § 90 odst. 6) a § 71 z.č. 500/2004 Sb., i když řízení o služebním poměru je upraveno ustanoveními speciálními, jedná se stále o druh správního řízení. Tato ustanovení uvádějí i pro rozhodnutí o odvolání lhůtu pořádkovou, se kterou nespojují zánik práva či jeho oslabení (promlčení), účastník řízení se může jen domáhat opatření k odstranění nečinnosti (popř. i žalobou). Skutečnost, že lhůta 90-ti dnů v řízení o odvolání je jen lhůtou pořádkovou, vyplývá i z dikce ust. § 207 a 208 z.č. 361/2003 Sb. Proto překročí-li odvolací orgán devadesátidenní lhůtu a o odvolání rozhodne až po uplynutí této lhůty, lhotejno z jakého důvodu, pak právo není promlčeno podle ust. § 206, protože na tento případ nelze ustanovení o promlčení aplikovat. V dané věci navíc soud zjistil, že se ředitel snažil respektovat právní názor soudu a jen příčina objektivní, na něm nezávislá, mu to neumožnila v plné šíři, přičemž nemohl předvídat, kdy bude trestního řízení pravomocně ukončeno, aby měl k dispozici pravomocné rozhodnutí.

Značná část podání ze dne 5.11.2013 (především body 3, 4, 7, 12) se týká průběhu trestního stíhání žalobce a soud se jím proto nebude zabývat. Otázkou užití záznamů o odposleších v řízení podle § 42 z.č. 361/2003 Sb. a vyhodnocením s tím souvisejícím se zdejší soud již zabýval a nemá důvodu své závěry měnit.

Žalobce v průběhu celého soudního řízení nepředložil nic (ač povinnost tvrzení je spojena s povinností tvrzení i doložit), co by bylo možno označit alespoň za indicii, reálně navozující další směr dokazování. Dílem uplatňuje námitky, již řešené předchozím rozsudkem a rozsudkem Nejvyššího správního soudu a dílem uplatňuje námitky, které se zcela zjevně týkají žalobcova trestního stíhání, kterýžto proces není zdejší soud oprávněn přezkoumávat.

Soud neshledal vad řízení či nezákonnosti v takovém rozsahu, aby to mohlo mít reálně vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a proto podle § 78 odst. 7) s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto mu podle § 60 odst. 1) s.ř.s. náhrada nákladů řízení nepřísluší. Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

V Liberci dne 6. listopadu 2013

Mgr. Karel Kostecký  
předseda senátu